

Chương 133: Truy Tìm Reinhardt (7) - Diễn Biến Sự Việc (Số từ: 2826)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:21 PM 30/04/2023

Tóm lại, ngày Reinhardt bị đưa đến trụ sở của Hội Đạo Tặc là ngày anh ta bị bắt cóc. Ở đó, anh có cơ hội đối mặt với tất cả các thành viên chủ chốt của bang hội.

Reinhardt đã không làm bất cứ điều gì hoặc thậm chí không nói bất cứ điều gì.

Anh chỉ ngồi yên.

'Đồ punk điên rồ!'

*Đám! Đám! Đám!

'Người điên à? Người không biết điều gì sẽ xảy ra nếu người bắt cóc một sinh viên của Temple sao?'

'Nhưng... M-Master!'

'Đồ ngu, đồ ăn hại! Có chuyện gì với cái đầu của người vậy? Người có muốn nổ tung nơi này để bắt một con chuột không?'

*Đám!

Anh chàng nói rằng cuối cùng anh ta cũng tìm ra cách bắt được Con chó hoang của Irene và đã đưa Reinhardt đến nơi đó trong khi cảm thấy đặc

thắng chỉ nhận được phần thưởng là bị đánh chết một nửa.

Hội trưởng Hội Đạo Tặc là một người thông minh đáng ngạc nhiên.

Kẻ muốn lợi dụng Reinhardt có vẻ là người đứng đầu một chi nhánh, nhưng cuối cùng, hắn chỉ là một con cá nhỏ; hắn ta ngu ngốc đến mức không thể tưởng tượng được việc bắt cóc một sinh viên của Temple sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Tuy nhiên, Hội trưởng đã nhận ra ngay khi nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra. Cấp dưới của anh ta đã quá thiển cận. Tên đó đã bắt được người tên là Reinhardt, người được cho là người kế vị của Rotary, và lên kế hoạch sử dụng anh ta làm mồi nhử để giết Chó điên của Irene, kẻ từng là cái gai lớn trong phe của họ.

Nhưng điều đó thực sự giống như đốt nhà để gỡ lưới ong bắp cày.

Trụ sở của Hội Đạo Tặc đã rơi vào hỗn loạn vì những gì tên ngốc điên rồ đó đã làm.

'Chúng ta nên làm gì...?'

'Hãy thoát khỏi anh ta.'

'Chết tiệt, nơi anh ta biến mất cũng là lãnh địa của chúng ta. Sự chú ý của họ chắc chắn sẽ đổ dồn vào chúng ta.'

'Nhưng chúng ta phải làm gì khác trong tình huống này...'

'Này, đồ khốn! Bắt tất cả những người có mặt ở đó vào thời điểm đó và tra tấn họ! Chỉ có một vài người nhìn thấy nó, nhưng một trong số họ chắc chắn sẽ khai!'

Nếu Reinhardt bị bắt cóc ở một nơi trung lập hơn, mọi chuyện đã khác.

Tuy nhiên, nơi anh ta biến mất là Chợ Wenster, lãnh địa của Hội Đạo Tặc.

Chỉ cần biết nơi anh ta bị bắt cóc, bất kỳ ai biết về mâu thuẫn giữa hai tổ chức đều có thể dễ dàng suy luận rằng Hội Đạo Tặc là thủ phạm.

Bịt miệng tất cả những người có liên quan là lựa chọn tốt nhất của họ, nhưng lẽ tự nhiên là vụ việc sẽ được truy ngược lại Hội Đạo Tặc

Mặc dù họ có thể ra lệnh bịt miệng các thành viên của tổ chức, nhưng đã có quá nhiều người chứng kiến việc đó. Hội Đạo Tặc quá lớn để họ có thể bịt miệng tất cả mọi người cùng một lúc.

Họ vẫn là một tổ chức tội phạm. Nếu các thành viên của họ bị thẩm vấn và tra tấn, sự thật này chắc chắn sẽ được đưa ra ánh sáng vào một ngày nào đó. Hội trưởng gần như lên cơn đau tim vì sự cố này mà một trong những thành viên cấp thấp hơn đã gây ra.

Cuối cùng, Hội trưởng đã làm bất cứ điều gì có thể.

Anh ấy đã giải thoát cho Reinhardt. Anh không hoàn toàn giải phóng anh ta, nhưng anh ta giải phóng Reinhardt khỏi những ràng buộc của mình.

Anh ấy làm vậy để tránh bị buộc tội rằng sau này họ đã đối xử thô bạo với Reinhardt.

'Này, anh bạn. Tôi thực sự xin lỗi. Một trong những thành viên của chúng tôi đã mắc lỗi... Được chứ? Hiểu rồi? Anh đã thấy nó sớm hơn, phải không? Làm thế nào tôi... Erm... Tôi sẽ mắng tên đó?'

'Ồ, tốt, sai lầm xảy ra. Ta hiểu tình hình rồi.'

Đôi môi của Hội trưởng nở một nụ cười rộng; Reinhardt tỏ ra rất bình tĩnh như thể anh ta biết mọi chuyện sẽ diễn ra theo cách của chúng.

'Người có thể trả lại đồ đạc của ta cho ta trước được không?'

'Huh? Ah. Tất nhiên rồi! Đồ ngu! Đồ đạc của anh ấy đâu?'

Hội trưởng đã hành động cực kỳ có lợi cho Reinhardt. Anh muốn thoát khỏi anh ấy càng nhanh càng tốt, nhưng anh biết rằng nếu anh ấy thoát khỏi anh ngay lập tức, mọi chuyện sẽ chỉ trở nên lớn hơn, vì vậy anh thận trọng thậm chí không chạm vào một sợi lông trên cơ thể anh ấy.

Sau khi Reinhardt lấy lại đồ đạc của mình, bao gồm cả [Ngọn lửa của Tuesday], anh ấy đuổi người và từ từ thả lỏng cơ bắp căng cứng.

'Người sẽ làm gì với điều này? Người sẽ xua tan nó, hay làm gì khác...?'

Reinhardt đưa thẻ sinh viên của mình cho Hội trưởng.

'...Cái này là gì?'

'Có ma thuật theo dõi trên này, người biết không? Nếu ta giữ cái này, họ sẽ tìm thấy ta ngay khi họ nhận ra ta đã biến mất.'

'Cái gì...?'

"Bây giờ vẫn là cuối tuần, vì vậy họ sẽ chưa bắt đầu tìm kiếm ta. Họ sẽ nhận ra rằng ta đã mất tích vào thứ Hai, đó là lúc Temple bắt đầu tìm kiếm ta.'

Bây giờ vẫn là thứ Sáu, vì vậy ngay cả khi Reinhardt không trở lại, họ sẽ tự hỏi anh ấy đã đi đâu vào cuối tuần.

Các vấn đề sẽ bắt đầu vào thứ Hai.

'Huh? E-erm... tôi hiểu rồi.'

Hội trưởng chỉ gật đầu trống rỗng trước những lời của Reinhardt. Tình huống đã trở nên kỳ lạ khi người bị bắt cóc lại thực sự giúp đỡ những kẻ bắt cóc mình.

'X-xin lỗi... Reinhardt? Tại sao anh lại nói với tôi điều đó...?'

Lính canh sẽ xông vào cứu Reinhardt nếu anh chỉ cần ngồi yên và không làm gì cả, vậy tại sao anh ấy lại làm điều này?

Hội trưởng thậm chí không thể tưởng tượng được ý định đằng sau hành động của cậu bé lạ mặt đó, Reinhardt, là gì.

'Tất cả chúng tôi chỉ cố gắng kiếm sống. Anh có nghĩ rằng tôi thực sự cần phải đốt cháy tất cả những người ở đây chỉ để tồn tại?'

Lời nói của anh ấy có vẻ có ý tốt, nhưng nụ cười của anh lại xấu xa một cách vô lý, nên Hội trưởng cảm thấy hơi tê liệt.

* * *

Hội trưởng không thể thả tôi dễ dàng như vậy. Nếu tôi đến gặp Đội cận vệ và nói với họ rằng tôi đã bị Hội Đạo Tặc bắt cóc, đó sẽ là dấu chấm hết cho họ.

Và nếu họ giết tôi, Hội Đạo Tặc—là một tổ chức lớn—vẫn sẽ bị thẩm vấn, vì vậy họ chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Nói cách khác, toàn bộ tổ chức đang đối mặt với sự hủy diệt vì những hành động điên rồ của một thành viên duy nhất, và họ thậm chí không thể làm bất cứ điều gì về điều đó.

Vì họ không thể thả tôi ra hoặc khiến tôi im lặng, nên cuối cùng tôi đã nhận được sự đối xử khá

hiếu khách trong Hội Đạo Tặc. Tôi không thể ra ngoài, nhưng họ không đe dọa hay tra tấn tôi. Tuy nhiên, tôi thực sự không biết mọi thứ sẽ diễn ra như thế nào.

Ngay cả khi cuộc tìm kiếm bắt đầu, Hội vẫn chưa có câu trả lời.

'Họ bắt đầu tìm kiếm Chợ Wenster. Họ đang lùng sục khắp nơi.'

Họ chỉ tiếp tục im lặng. Trong những lúc như thế, có một thứ gọi là căn thời gian chính xác.

Khi tôi trải qua những ngày bị giam cầm không yên tĩnh đó, thì đó là ngày thứ Tư.

'Reinhardt...'

'Có chuyện gì?'

'Chỉ là... anh là ai...?'

Hội trưởng đứng trước mặt tôi, khuôn mặt anh ấy hoàn toàn tái nhợt.

'Tại sao... Hoàng tử và Công chúa lại đang tìm anh à?'

'Ah...'

Tôi bật cười.

'Bởi vì họ là bạn của ta.'

Vào thời điểm đó, Hội trưởng dường như nghiêm túc suy nghĩ về việc tự sát.

* * *

Tối thứ Tư là thời điểm hoàn hảo cho những gì tôi muốn làm.

'Hừm.'

Một nhóm người đã vào trụ sở của Hội Đạo Tặc. Các thành viên bang hội đã rất lo lắng đến nỗi họ thậm chí không thể mở miệng.

Hội trưởng cũng vậy.

Chỉ có nhóm người đến đó và chứng kiến toàn bộ nơi này với mọi người bị đóng băng vì sốc là bình tĩnh.

Tất cả bọn họ đều đeo kiếm ở thắt lưng. Quần áo của họ đơn giản, nhưng chỉ cần nhìn vào họ, người ta có thể nói rằng họ là hiệp sĩ hoặc thứ gì đó tương đương.

Họ không mặc đồng phục đeo găng tay hay gì đó, nhưng họ chắc chắn là Hiệp sĩ của Công tước Salerian.

Họ ngay lập tức tìm thấy tôi ngay khi họ bắt đầu tìm kiếm tôi.

Họ đã nhanh chóng phát hiện ra rằng thủ phạm đằng sau mọi chuyện là Hội Đạo Tặc; họ thậm chí còn tìm ra trụ sở chính của họ ở đâu.

Hiệu quả của họ chắc chắn là đáng sợ.

'Vì vậy, cậu vẫn chưa quay trở lại?'

'Vâng.'

'Cậu không bị bắt cóc chứ?'

'Đúng là tôi đã bị bắt cóc, nhưng...'

'Những người này chỉ là cặn bã của xã hội. Có thực sự cần phải giữ chúng sống không?'

Họ hỏi tôi liệu có ổn không nếu họ giết tất cả mọi người ở đó. Thái độ của họ cho thấy rằng họ có thể giết họ bất kể luật pháp vì những người đó dù sao cũng sống ngoài vòng pháp luật.

Các Hiệp sĩ của Công tước Salerial trước mặt tôi tàn ác hơn nhiều so với những kẻ của Hội Đạo Tặc.

Họ đang nói về việc giết ai đó như thể đó chỉ là một việc vặt.

Làm thế nào mà tôi thậm chí có thể sống sót sau cuộc truy đuổi của họ khi tôi đang trốn thoát khỏi Lâu đài của Ma vương?

'Ngay cả những loài gây hại cũng có công dụng riêng của chúng... Anh có nghĩ vậy không? Nếu anh nói những lời này với Hoàng tử... Cậu ấy sẽ hiểu ý của tôi.'

'...Hừm. Được rồi.'

'Anh có thể giữ trạng thái của tôi là 'mất tích' không?'

'...Có vẻ như cậu đang lên kế hoạch gì đó. Hiểu rồi.'

Hiệp sĩ, người có vẻ là chỉ huy của nhóm, nhìn tôi rồi quay đi.

'Chúng tôi sẽ quay lại.'

Bertus đã xác nhận rằng tôi đã ở đó.

Sau một chút chậm trễ, những người mà tôi tin là do Charlotte cử đến cũng đã đến nơi đó—tôi đã nói với họ những điều tương tự như tôi phải nói với người của Bertus và gửi họ trở lại.

Mặc dù lực lượng Vệ binh và Temple không thể tìm thấy tôi, nhưng Charlotte và Bertus đã tìm được tôi ngay lập tức.

Cả hai phe của họ có quá nhiều thông tin đến nỗi các cơ quan công quyền không thể so sánh với họ được nữa.

Cả hai đều cực kỳ đáng sợ.

Hội Đạo Tặc nghĩ rằng họ đang lén lút di chuyển, nhưng trên thực tế, có rất nhiều người biết họ đang làm gì - họ chỉ đang nhảy múa trong lòng bàn tay của người khác.

Nếu Bertus và Charlotte hiểu những gì tôi đang cố nói với họ, thì lực lượng Vệ binh và Temple sẽ chỉ giả vờ rằng họ vẫn đang tìm kiếm. Họ sẽ có thể đoán những gì tôi đang cố gắng làm.

Tất cả các thế lực cố gắng truy tìm tôi sẽ chỉ giữ hình ảnh đang tìm kiếm tôi.

Với điều đó, mọi thứ đã được sắp đặt như tôi muốn.

* * *

Ngay cả khi tôi tự tin bước ra khỏi cửa trước của họ sau thứ Tư, những kẻ đó sẽ không thể ngăn cản tôi, nhưng tôi đã không làm điều đó.

Hội Đạo Tặc đã bị lực lượng của Bertus và Charlotte phát hiện, và tôi đã yêu cầu họ rời đi trong lúc này và giữ trạng thái của tôi là 'mất tích' vì tôi có một số việc với những kẻ đó.

Hội Đạo Tặc đã trở thành một tổ chức mà số phận của nó có thể được quyết định bởi một lời nói của tôi. Họ thậm chí không thể bắt tôi im lặng được nữa vì mọi người đã phát hiện ra nơi ở của tôi.

Kể từ đó, tôi trở thành người quyết định duy nhất về sự sống và cái chết của những người đó.

Tôi phần nào mong đợi sự xuất hiện của Loyar. Tất nhiên, nó đã muộn hơn rất nhiều so với tôi mong đợi. Tôi đã giải thích tình hình cho cô ấy khi cô ấy đi ngang qua và bảo cô ấy bước xuống một lúc, nhưng cô ấy nhất quyết ở lại với tôi để xem mọi thứ được tổ chức như thế nào.

“...Hả.”

Loyar sững sờ khi nghe tôi giải thích.

“Ngài không sợ à?”

Làm thế nào bạn thậm chí có thể nghĩ về một cái gì đó như thế trong tình huống của mình.

Loyar có vẻ hơi tức giận.

“Thần phần nào biết rằng mọi thứ sẽ diễn ra theo cách này ngay cả khi mình ngồi yên.”

Ban đầu, Hội Đạo Tặc không liên quan gì đến tôi. Tất cả mọi thứ đã xảy ra chỉ vì tôi lang thang ở đó. Khoảnh khắc tôi bị bắt, tôi đã nghĩ rằng mình thực sự đang ở thế thua cuộc, nhưng—sau khi sắp xếp lại suy nghĩ của mình—tôi nhận ra rằng đó cũng là một cơ hội theo một cách nào đó.

Ngoài ra, kể từ khi lấy lại [Ngọn lửa của Tuesday], tôi đã khá tự tin rằng mình có thể bỏ chạy nếu mọi chuyện không như ý, vì vậy tôi đã tiến về phía trước khá tích cực.

Đây rõ ràng là một cuộc mạo hiểm nguy hiểm, nhưng nó vẫn là một cuộc mạo hiểm xứng đáng với rủi ro của nó.

Kể từ khi lực lượng của Hoàng tử và Công chúa đến thăm nơi đó, nó gần như đã biến thành một nhà tang lễ. Đây có phải là cái mà người ta gọi là cắt mũi để dần mặt không?

Toàn bộ tổ chức đang phải đối mặt với sự hủy diệt vì họ đã cố gắng đối phó với một tổ chức cấp dưới ngang ngược duy nhất.

Loyar nghĩ rằng tôi đã bị bắt cóc và chạy đến nơi tôi đang ở, nhưng cô ấy có vẻ khó hiểu làm thế nào mà tôi có thể đặt cả hội dưới chân mình.

Vâng.

Đó là những gì sức mạnh có thể làm.

Tôi nghĩ rằng thật khôn ngoan khi sử dụng sức mạnh của người khác như của chính mình.

'Người thậm chí có biết ta là ai?'

'Người có biết ta biết ai không? Ta sẽ kể cho mẹ người tất cả những gì người đã làm với ta!'

Về cơ bản nó chỉ là một phần mở rộng của điều đó.

Thật tốt khi có những người bạn tuyệt vời như vậy.

“Chà... Vì cô đã ở đây, chúng ta hãy kết thúc chuyện này ngay bây giờ nhé?”

Hội trưởng của Hội Đạo Tặc dường như cảm thấy khó chấp nhận rằng mọi thứ sắp được giao cho Băng của Loyar, người trước đây chỉ là một tổ chức cấp dưới thấp kém, đặc biệt là Hội trưởng.

“Ta sẽ giả vờ rằng ta không liên quan gì đến Hội Đạo Tặc sau khi chuyện này kết thúc. Thay vào đó, chúng ta sẽ phong chị đại làm Hội trưởng tiếp theo thì sao?”

“Cái... Cái gì?!”

Người sốc nhất khi nghe điều đó không phải là Hội trưởng mà là Loyar.

"Chà! KHÔNG! Tôi không thể!"

'Này, bạn punk,' tôi nghĩ thầm.

'Thật khó để ăn bữa ăn mà ta đã làm việc chăm chỉ để phục vụ cho người sao?'

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading